

Körü Körüne Sevdik

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 06 Ekim 2018

Kanatlarımı azat etmenin zamanıdır
Bir de peşine düşülesi istikametini
Kayıp yön bildirgesini şahit tutmanın.

Mevsimlerden kaçan hangi aysa yakınımda uzağımda
Göğün kundaklandığı geceyi
Fısıldarken Tanrı kulağıma...

Dar cepheli pencerelerde
Teyakkuzaya geçen cinnet ötesi realite
Varlık kadar kutsal addedilen ne kaldı ki geride?
Kirli ellerinde nakkaşın öteberi
Kardığımız yörüngemizde
Bazı bazı isyan ve lanetin tekeri
Doğdu içimize işte o kor hece:
Aşk baş tacı yapıp
İçimizi deştığımız her yangın mademki
Hüznün mimarı.

Yüreğe teğet geçtik zannımızca
Kuruduk hece hece:
Çaldığımız o son harf
Aslında lanetin kuramı
Vicdanı kayıp bir lahite düşen yolu
Kâfirin.

Denli densiz ölümlerde
Afakanlar basan bir kırağı çalmışken
Reçine sevdasında elemin
Kayıp da düşmeseydik keşke şiiirden
Matemi öngören şaire
Bel bağlamak çok mu akıl karyıdı?

Yitip giden ömrü hezeyanla süsledik;
Göğün merdivenlerine konan kuş

Sürülerini öfkeyle öteledik.
Kabrinde yalnızlığın
Tufana delalet ahkâmların
Başını da bağladık mı...

Kim tutar bizi?
Ne tutar ki adağımızdan başkasını
Neyden girdik sürüye;
Ne ile sürüldük
Elemin köründe?

Zaafılar buz kıracağı;
Gölün sakın huyuna bansaydık keşke
Varlık kadar karalar bağlayan
Bunca cümleyi de sarf etmişken haybeden...

Demlerde dertlendik;
Dertlerde demlendik;
Körü körüne sevdik bağlandık:
Adına hayat dedik; umut dedik
Oysaki unutulmuş hep bizdik.